

ת"פ 12664/10/15 - מדינת ישראל נגד סועאד עבידיה, סלווא אבו סנינה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 12664-10-15 מדינת ישראל נ' עבידיה ואח'
07/06/2017

בפני כבוד השופט ד"ר אוהד גורדון
המאשימה
נגד
הנאשמות
1. סועאד עבידיה
2. סלווא אבו סנינה

על-ידי ב"כ עורכי הדין ח' קוטניה, ר' קטילאת וב' ג'ברין

הכרעת דין

רקע וגדר המחלוקת

1. לנאשמות יוחסו עברות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן - "חוק העונשין") ושל מניעת גישה למקום קדוש, לפי סעיף 2(ב) רישא לחוק המקומות הקדושים, תשכ"ז - 1967 (להלן - "חוק המקומות הקדושים"). כפי הנטען בכתב האישום בנוסחו המתוקן, ביום 27/04/15, כאשר הנאשמות הבחינו בשני אזרחים בעלי חזות יהודית-דתית שסיירו במתחם הר הבית (להלן - "המתלוננים") הן החלו לצעוק לעברם קריאות "תכביר", נעמדו מולם ומנעו מהם מלגשת למקום המקודש להם. כאשר שוטרות ניסו לעצור, הלמה הנאשמת 1 בבטנה של אחת השוטרות והנאשמת 2 נשכה שוטרת נוספת.

2. בתשובתן לאישום מיום 08/11/16 הודו הנאשמות בתקיפת השוטרות, אך הכחישו שמנעו מהמתלוננים גישה למקום קדוש. זאת, הגם שהודו ששהו במקום בעיתוי הנדון, אישרו את תיאור חזות המתלוננים וכן ש"נעמדו מולם וקראו לעברם 'אללהו אכבר'".

בהמשך, בדיון מיום 01/03/17, הציגו הצדדים הסכמות לפיהן נמחק אחד מסעיפי כתב האישום המקורי, הוגשו מוצגים בהסכמה והצדדים ויתרו על שמיעת עדים והסתפקו בטיעון. טיעון זה נשמע ביום 06/06/17 והתמקד בשאלה האם יש להרשיע את הנאשמות, בנוסף לעברת התקיפה בה הודו, גם בעברה לפי חוק המקומות הקדושים. בכך תתמקד הכרעת הדין, כאשר הטענות בסוגיה שבמחלוקת תוצגנה ותידונה בהמשך.

דין

תקיפת השוטרות

3. אין מחלוקת כי הנאשמות תקפו את השוטרות, כי האחרונות פעלו במסגרת תפקידן למעצר הנאשמות וכי הותקפו בשל כך. לכן, יש להרשיע כל אחת מן הנאשמות בעברת תקיפת השוטרות.

4. כתב האישום נוקב, לעניין הטענה לפיה התקיפה בוצעה בנסיבות מחמירות, בחלופה לפי סעיף 274(1) לחוק העונשין הדין בביצועה של תקיפה בכוונה להכשיל את השוטרות בביצוע תפקידן. יסוד זה מתקיים

בעניין של הנאשמות, שמן הראיות עולה כי ביצעו את התקיפות במטרה למנוע מן השוטרות לעצור:

5. בנוגע לנאשמת 1 אפנה, תחילה, להודעה ת/1 בה סיפרה השוטרת שהותקפה (הילה מימוני) כי הנאשמת תקפה אותה באמצעות הזזת מרפקה לאזור הבטן של השוטרת וזאת במטרה להשתחרר מאחיזת השוטרת במהלך מעצרה (ש' 28 ואילך). שוטרת נוספת בשם ספיר בן סימון תיארה כיצד אחזה בנאשמת יחד עם השוטרת הילה ובעת שהתקדמו הנאשמת "התחילה להתנגד" והכתה בבטנה של השוטרת הילה (ת/2 ש' 10). היא הוסיפה שהנאשמת הניפה את ידה כל הזמן "ופתחה אותם היא התכוונה שנשחרר לה את הידיים" ובמהלך זה ניצלה את ידה ופגעה בבטנה של השוטרת (ש' 22-24).

מדובר אפוא באקט של הפעלת כוח שבוצע כחלק מניסיון להשתחרר מידי השוטרות וכך למנוע מהן לעצור את הנאשמת 1, דבר הממלא את יסודות העברה. עם זאת ראוי לציין כי הרושם העולה מהודעות השוטרות אינו של תקיפה בכוונת פגיעה או של שימוש בדרגה ניכרת של אלימות, וזאת הגם שהמעשה עונה על הגדרת "תקיפה" שבסעיף 378 לחוק העונשין.

6. בנוגע לנאשמת 2 אפנה להודעת השוטרת קרן פלדמן (ת/3), שסיפרה כי לאחר שקיבלה הוראה לעכב את הנאשמת, אחזה בכתפיה שכן הנאשמת "התנגדה בגופה". אז נשכה הנאשמת בכף ידה הימנית של השוטרת בחזקה "ותוך כדי היא ניסתה לברוח". הנאשמת, לדברי השוטרת, המשיכה בנשיכת ידה לאורך הובלתה בידי השוטרת "כל הדרך היא נשכה והמשיכה ללחוץ חזק ולא שחררה" תוך שהניעה את גופה בניסיון להשתחרר (ש' 6-12). בהודעתה, והגם שהכחישה כי נשכה את השוטרת לכל אורך הובלתה (סוגיה שלא נטענה בכתב האישום ולכן אני מקבל את הכחשת הנאשמת בנושא זה), אישרה הנאשמת 2 כי נשכה את השוטרת "נשיכה אחת שתשחרר אותי" (ת/7 ש' 187).

7. כל אלה מגבשים את יסודות העברה של תקיפת השוטרות בנסיבות מחמירות, ויש להרשיע את הנאשמות בביצועה.

העברה לפי סעיף 2(ב) רישא לחוק המקומות הקדושים

8. זו לשונו של סעיף 2 לחוק:

- (א) המחלל מקום קדוש או הפוגע בו בכל דרך אחרת, דינו - מאסר 2 שבע שנים.
(ב) העושה דבר העלול לפגוע בחופש הגישה של בני הדתות אל המקומות המקודשים להם או ברגשותיהם כלפי אותם מקומות, דינו - מאסר חמש שנים."

9. טענות ההגנה בסיכומיה, בהנמקה מדוע אין להרשיע את הנאשמות בעבירה לפי סעיף 2(ב) רישא לחוק המקומות הקדושים, ניתנות לחלוקה לארבעה:

ראשית נטען כי הר הבית אינו "מקום קדוש" כך שהסעיף אינו נוגע לו.

שנית נטען כי הנאשמות לא מנעו את גישת המתלוננים למקום הקדוש. במסגרת זו הוצגו טענות עובדתיות לפיהן הנאשמות לא דחפו או מנעו פיסית את הגישה אלא ניצבו ממרחק וקראו קריאות, ונטען שלא בוסס כי סiorם של המתלוננים נקטע או לא הושלם. עוד הוצג טיעון משפטי לפיו יש לפרש את המונח "עלול" בלשונו של סעיף 2(ב) לחוק המקומות הקדושים באופן מצמצם בשל כלל הפרשנות המצמצמת בפלילים, ולדרוש "וודאות קרובה" כי המעשה ימנע גישה למקום הקדוש. נטען שמעשי הנאשמות לא עלו כדי קריטריון זה.

שלישית, טענה ההגנה כי אין המדובר במניעת גישה שכן מונח זה עוסק במניעת כניסה פיזית למקום הקדוש, בעוד שהנאשמות והמתלוננים כבר שהו בתחומי הר הבית בזמן ההתרחשויות מושא האישום.

ורביעית, נטען לתחולתה של "הגנה מן הצדק" בשל אכיפה בררנית, בטענה לפיה מדובר בפעם הראשונה לאחר מספר עשורים בה מוגשים כתבי אישום בגין הפרת סעיף 2(ב) ועל כן היה על המאשימה להזהיר את הנאשמות מראש טרם יישום מדיניות האכיפה החדשה.

10. בפתח הדין בטענות ההגנה אציין כי הן אינן עולות בפעם הראשונה. טענות מקבילות, הגם שבשינויים מסוימים, הועלו בהליכים אחרים שנדונו בבית משפט זה בעת האחרונה ואשר עסקו במקרים דומים, וכן כטענות מקדמיות במסגרת הליך זה. בעניין זה ניתנו מספר החלטות אשר דחו את טענות ההגנה. כך הכרעות הדין שניתנו בת.פ. (י-ם) 10023-09-15 **מדינת ישראל נ' פואז** (26.2.17) ובת.פ. (י-ם) 12683-10-15 **מדינת ישראל נ' נתשה** (26.2.17), בידי השופט סלע. כך גם החלטות ביניים שניתנו בידי השופטת סקפה-שפירא בעניין **פואז** הנ"ל (החלטה מיום 12.12.16) ובהליך הנוכחי (החלטה מיום 4.1.17). גישתי אינה שונה מהותית מזו של עמיתי ואבקש אך לחדד דבר או שניים ולדון, כמתחייב, בשאלה האם נתוני המקרה שלפניי מקימים את יסודות העברה.

הר הבית כ"מקום קדוש"

11. הטענה הראשונה שהעלתה ההגנה, לפיה הר הבית אינו "מקום קדוש" לצרכי העברות לפי חוק המקומות הקדושים, הוכרעה זה מכבר בפסיקת בית המשפט העליון, ונדחתה (ע"פ 3338/99 **פקוביץ נ' מדינת ישראל**, פס' 28 (20.12.00)). ראו גם בג"ץ 6421/16 **חוג הפרופסורים לחוסן מדינית וכלכלי נ' ראש הממשלה**, בסוף פסקה י"א (28.3.17)). המדובר בהלכה פסוקה המחייבת לדחות את טענת ההגנה. אפנה גם לדין המפורט בעניין **נתשה** הנזכר לעיל.

"דבר העלול לפגוע בחופש הגישה"

12. מכאן לטענות ההגנה כי לא התקיימה "מניעת גישה" (הטענה השנייה והטענה השלישית כמובא לעיל). ההכרעה בהן מצריכה דיון מקדים בטיבה של הבחינה המשפטית הנדרשת בעברה הנדונה:

13. התיבה הרלבנטית מתוך לשון העברה עוסקת בביצועו של "דבר העלול לפגוע בחופש הגישה...". כידוע, מלאכת הפרשנות המשפטית מתחילה בלשון עצמה. בהקשר זה אציין כי לשון זו אינה זהה למינוח בו עשו הצדדים שימוש כאשר התייחסו לעבירה כדורשת "מניעת גישה" (כך בכתב האישום ובסיכומי ההגנה). לשון העברה אינה דורשת תוצאה של מניעה בפועל מקרבן העבירה לממש את חופש הגישה שלו למקום הקדוש. המדובר בעברה התנהגותית, העוסקת בפוטנציאל הפגיעה בחופש הגישה למקום הקדוש, הגלום בהתנהגותו של מבצע העברה.

מסיבה זו, טענת ההגנה כי המתלוננים הצליחו, למרות מעשי הנאשמות, לבקר בהר הבית, אינה מסייעת לנאשמות. בהמשך אף נראה כי טענה זו אינה מדויקת.

14. מהו פוטנציאל הפגיעה הנדרש להרשעה? בהקשר זה מקובלת עלי גישת ההגנה כי המונח "עלול לפגוע" מציג, מבחינה לשונית, קשת רחבה של אפשרויות עובדתיות, וכי על מנת למנוע קרימינליזציה-יתר (בפרט בעברה מסוג פשע שענשה המרבי חמש שנות מאסר) ראוי לפרש את המונח האמור בזירות, בהתאם לכלל הקבוע בסעיף 34 כא לחוק העונשין, לפיו "ניתן לפרש סבירים אחדים לפיתכליתו, יוכרעה ענין לפיה פירוש המקל ביותר עם מישאמור לשאת באחריות פלילית לפיאותודין".

15. אלא, שאין בכך להוביל לקבלת עמדתה של ההגנה באשר לפרשנות העברה. הלכה וותיקה היא כי המהלך הפרשני שנקבע בסעיף 34 כא דורש, תחילה, בחינה האם לדין מספר פירושים סבירים המגשימים את תכליותיהם הסובייקטיבית והאובייקטיבית, ורק אם אותרו מספר אפשרויות פרשניות העונות על קריטריון מהותי זה תיבחר האפשרות המקלה (למשל דנ"פ 10987/07 **מדינת ישראל נ' כהן**, פס' 10 לפסק דינה של הנשיאה ביניש והפסיקה הנזכרת שם (2.3.09)).

16. על תכליותיה של העברה הנדונה ניתן ללמוד, ראשית, מלשון החוק. סעיף 1 לחוק המקומות הקדושים מצהיר
מטרתו: כי
"המקומות הקדושים היושמו מפורסמים מניחילול כל פגיעה אחרת ומפני כל דבר העלול לפגוע בחופש הגישה שלבניהם ואלה המקומות המקודשים להם אוברגשותיהם כלפיאותם המקומות". פסיקת בית המשפט העליון הוסיפה וקבעה, כי "החוק חוקק במקביל להחלת השלטון הישראלי על מזרח ירושלים, ועיקר תכליתו הייתה ההצהרה על כוונת השמירה על המקומות הקדושים, שהר הבית הוא החשוב והמקודש שבהם" (עניין **פקוביץ** הנ"ל, פס' 28). עוד נפסק כי העברה הספציפית שבסעיף 2(ב), ולצדה האמור בסעיף 1, משקפים "הכרה בחופש הגישה של בני הדתות השונות אל המקומות המקודשים להם, כזכות הראויה להגנה" וזאת כנגזרת של חופש הפולחן שהוגדר כזכות בעלת מעמד חוקתי "אשר יש להגשימה ככל הניתן בתנאים שהמציאות בשטח מאפשרת תוך הגנה על שלום המתפללים ועל ביטחון חייהם" (בג"ץ 1890/03 **עיריית בית לחם נ' מדינת ישראל**, פס' 12 (3.2.05). כולל ציטטה מבג"ץ 7218/96).

17. תכליות העברה שואבות אפוא משלושה היבטים: הראשון עניינו במקום הקדוש עצמו, וברצונו של המחוקק להגן עליו, בשל חשיבותו הדתית, מפני חילול, פגיעה והפרעה בגישה אליו. השני עניינו במבקרים עצמם, תוך הכרה בצורך לספק הגנה שתאפשר להם לממש את חירות הפולחן במקומות הקדושים. השלישי עניינו בהיבט ריבוני של המדינה, שהביעה מחויבות לגונן על המקומות הקדושים ועל הבאים בשעריהם ומימשה מחויבות זו, בין היתר, באמצעות קביעת האיסורים הפליליים שבסעיף 2 לחוק.

18. על רקע זה ניתן לאפיין את הפגיעה אותה ביקש המחוקק למנוע באמצעות העברה שבסעיף 2(ב) רישא, בדגש על התיבה "דבר העלול לפגוע בחופש הגישה...". הפרשנות הגלומה בטענות ההגנה, לפיה "חופש הגישה" מצטמצם לאפשרור של מעבר פיזי מנקודה המצויה מחוץ למקום הקדוש אל תוך המקום, אינה פרשנות סבירה המגשימה את תכליות העברה. היא מחטיאה את מטרת המחוקק, שביקש לאפשר לבני הדתות לבקר במקום הקדוש על מנת לממש את חירות הפולחן שלהם. מימושה המהותי אינו מתמצה בהנחת כף הרגל בשטח המקום הקדוש, ומצריך גישה חופשית, פנויה מהפרעות שנועדו לסכל את מימושה של החירות האמורה.

19. אמנם, חירות הפולחן אינה בגדר חופש מוחלט ובהקשרים שונים, לרבות בהר הבית, הוטלו עליה מגבלות כלליות או פרטניות מטעמים כגון שלום הציבור. ראו למשל בג"ץ 2955/07 **תנועת נאמני הר הבית וארץ ישראל נ' ממשלת ישראל** (01.4.07); בג"ץ 8026/16 **מוריס נ' מפקד פיקוד העורף** (20.10.16); ובג"ץ 7128/96 **תנועת נאמני הר הבית נ' ממשלת ישראל**, פס' 8 (12.3.97). אלא שאין בכך, בהקשר דנן, לאפשר פגיעה בחירות זו בדרך שאינה חוקית. נהפוך הוא, דווקא הגבלת חופש הפולחן (לרבות במתחם הספציפי של הר הבית) מחזק את החובה לאפשר לבני הדתות לממש את אותם חלקים שלא הוגבלו, לרבות באמצעות אכיפת האיסור לפגוע בחופש זה.

20. עד כאן לגבי מושא הפגיעה הפוטנציאלית. לצדו, יש להידרש למונח "עלול לפגוע" שבלשון העברה. המדובר במונח רחב, הסובל ממידה של עמימות. כתוצאה, נוצר סיכון לכלילתם בגדרי האחריות הפלילית

של מעשים שקיים מרחק מהותי ביניהם לבין סכנה של ממש לפגיעה בחירות הגישה למקום הקדוש. מנגד, לא ניתן לאמץ את המבחן שהציעה ההגנה, ל"וודאות קרובה" לפגיעה, בהיותו מצמצם יתר על המידה באופן שלא יספק את ההגנה לחירות הגישה העולה בקנה אחד עם תכליות העברה. סבורני, לכן, כי ראוי להתמקד במעשים שיש בהם פוטנציאל ממשי לפגיעה בחופש הגישה של המבקרים למקום הקדוש.

יישום

21. על רקע כל אלה אגש לבחון את מעשי הנאשמות. מעשיהן תועדו בסרטונים שהוגשו כת/4. שני המתלוננים נראים בהם צועדים בהר הבית, בליווי שוטרים ומסביבם קבוצה של מספר נשים בלבוש מסורתי, רובן בפנים מכוסות ואחת מהן בפנים גלויים. בשל תשובת הנאשמות לאישום, העדר מחלוקת אודות רלבנטיות המוצג ת/4, זיהוי הנאשמת 2 את עצמה בסרטונים בהודעתה ת/7, והגשתו בהסכמה של דו"ח הצפייה בסרטונים ובו זיהוי של הנאשמות, אני קובע כי הקבוצה האמורה כללה את הנאשמות. הנשים בה, כנראה בסרטונים ובניגוד לטענת ההגנה בנושא, לא ניצבו ממרחק והסתפקו בקריאות, אלא עמדו בדרכם של המתלוננים, פנים אל פנים אל מול המתלוננים והשוטרים שליוו אותם, הקיפו אותם וצעדו באיטיות "יחד" עם המתלוננים והשוטרים (כשהן מתקרבות אליהם ומתרחקות מהם לחלופין אך נותרות בקרבתם כל הזמן), ותוך שהן קראו קריאות רמות "אללה הוא אכבר" ללא הפסקה. גם כשעצרו המתלוננים והשוטרים, כנראה בסרטונים, נותרו הנשים לצדם ומולם והמשיכו באותה התנהלות לעומתית. המדובר במהלך לא קצר שנמשך דקות ארוכות, המחולקות למספר סרטונים אשר מצויים בדיסק שהוגש.

22. אין המדובר בתמונה של מחאה או ביטוי, אלא של הטרדה בוטה, התרסה ועימות. הנשים חזרו ונעמדו אל מול המתלוננים והשוטרים, ב"מרחק אפס" כשהן פונות למתלוננים וצועקות. על טיב האירוע ניתן ללמוד גם מפעולת השוטרים, שנדרשו לחזור ולחצוץ בין המתלוננים לבין הנשים (להמחשה אפנה לסרטון 072 מונה 00:07, ולסרטון 081 מונה 00:20 בו נראית אחת הנשים פורשת יריעת בד אל מול פני המתלוננים). יצוין גם כי לאורך חלק משמעותי מההתרחשות נראים המתלוננים והשוטרים מהלכים סביב מדרגות המובילות למבנה, כשהנשים ניצבות על מדרגות המבנה וחוצצות בינם לבינו (וראו הדיון בהודעת הנאשמת 2 בפסקה הבאה).

23. תמונה זו עונה לקריטריונים המשפטיים המקימים את העברה הנדונה. הצפייה בהתרחשות מציגה הטרדה קשה המסכלת יכולת לבקר בצורה חופשית במקום או להגשים את חירות הפולחן. אדם המוקף, על כל שעל וצעד, בנשים אשר צועקות ונעמדות מולו פנים אל פנים, אינו יכול לממש את חירות הגישה למקום הקדוש במובנה המהותי. הסרטונים אף לא מותירים מקום לספק בדבר מטרתן של הנשים במעשיהן: לסכל את ביקורם של המתלוננים, וזאת בכוונת מכוון ובצורה מתואמת, בוטה ועיקשת. הנאשמת 2 אף אישרה, בהודעתה ת/7, כי קבוצת הנשים פעלה כפי שפעלה כדי "שלא יעלו לגגות של כיפת הסלע" וזאת בהתייחס למתלוננים היהודים (ש' 89, 102, 170) ובהמשך, כשנשאלה מדוע המשיכה הקבוצה בהתנהלות זהה גם לאחר שהמתלוננים לא עלו לאותם גגות השיבה "שיצאו מאקצא" (ש' 173). עוד נשאלה וציינה שלדעתה אין ליהודים זכות לבקר בהר הבית "בגלל שאקצא למוסלמים" (ש' 112-114). מדובר אפוא בפעולה שמטרתה למנוע מן המתלוננים ביקור חופשי בהר הבית, בהיותם יהודים, לרבות גישה לחלק ספציפי ממתחם ההר, ולבסוף לגרום להם לצאת מן המקום. כפי העולה מן ההודעה והסרטונים, בפועל גם נמנעה מן המתלוננים הגישה לחלק מן המתחם ("גגות כיפת הסלע" בלשונה של הנאשמת 2). בנוסף, מאותם מקורות ראייתיים, בדגש על אופייה הבוטה והבולט של התנהלות קבוצת הנשים המתועדת בסרטונים, עולה כי הנאשמות היו מודעות לטיב מעשיהן ולפוטנציאל ההפרעה הגלום בהם.

24. אשר להפניות להודעות השטרות (ת/1-3), אותן הציגה ההגנה בסיכומיה בניסיון לבסס טענות בנוגע לאופיו העובדתי של האירוע, הרי שמן ההודעות עולה שהשטרות הצטרפו לאירוע רק בשלב מתקדם, עם ההחלטה לעצור או לעכב את הנשים. אין המדובר בשטרות אחרים, שליוו את המתלוננים באירוע עצמו. הדבר מסביר מדוע, למשל, טענה השטרות קרן שלא שמעה את קריאות ה"תכביר" (ת/3 ש' 26) הגם שאלה נשמעות בחוזקה לכל אורך הסרטונים. במצב דברים זה ובהינתן תיעוד וידאו, אין לקבל את הניסיון לסתור את הנראה בסרטונים בהיסמך על הודעות השטרות.
25. כל אלה מקימים לנאשמות אחריות בעבירה לפי סעיף 2(ב) רישא לחוק המקומות הקדושים.

הגנה מן הצדק

26. טענת ההגנה במישור זה נשענת על טיעון לשינוי של התביעה במדיניות האכיפה של העבירה הנדונה, והעדר אזהרה לנאשמות בדבר שינוי המדיניות.
27. טענה זו עלתה בראשית ההליך, והוכרעה בהחלטה מיום 4.1.17 (פסקאות 16-20). בתמצית, נקבע שם כי הנאשמות לא עמדו בנטל לבסס את טענת ההגנה, כי לא די בכך שבעבר לא הוגשו כתבי אישום בגין העברה לפי סעיף 2(ב) בגין סיטואציות דומות, וכי שיקולי המאשימה בהגשת כתב האישום מושא הליך זה וכתבי אישום נוספים שהוגשו במקביל הם ענייניים ולגיטימיים, כחלק ממאבק הולם בתופעה של הפרעה לביקורי יהודים בהר הבית.
28. ההגנה רשאית להעלות טיעון להגנה מן הצדק בכל שלב של ההליך. אין הדבר אומר כי היא רשאית לחזור ולהעלות בסיכומיה טיעון שנדחה בהחלטה מוקדמת, כאשר בתווך לא חל שינוי מהותי במצב הדברים הרלבנטי לטענה. כך במקרה בו אנו עוסקים. חומר הראיות שהוגש אינו משנה ממערך השיקולים ואין בו ראיות לביסוס טענת ההגנה. במצב דברים זה, איני סבור שיש לשוב ולהידרש לטענה והיא נדחית.
29. למעלה מן הצורך אציין כי נימוקי השופטת סקפה-שפירא בהחלטה האמורה מקובלים עלי, וכך גם נימוקיו של השופט סלע אשר דן באותו נושא בעניין **נתשה** הנזכר לעיל, בפסקה 38. יש להוסיף כי ההגנה הנדונה נועדה, במהותה, למקרים המעלים תחושה כבדה של חוסר צדק בניהולו של ההליך הפלילי. לא כך במקרה הנוכחי, בו בחרו הנאשמות את קורבנותיהן על בסיס השתייכותם הדתית, והטרידו אותם בצורה בוטה הראויה לגינוי וזאת מתוך מניע אידאולוגי ובניסיון להדיר את רגליהם מן המקום הקדוש.

הכרעה

30. הנאשמות מורשעות בעבירות שיוחסו להן בכתב האישום.
31. הכרעת הדין ניתנת שלא במעמד הצדדים וזאת בהסכמתם. המזכירות תשלח העתק לצדדים וכן לשירות המבחן ולממונה על עבודות השירות.
32. הטיעונים לעונש יישמעו במועד שנקבע מראש (28.9.17 שעה 12:30).